

7. Konsekvensutgreiingar

Det er utarbeidd konsekvensutgreiingar for 11 ulike tema. Møre og Romsdal fylke og Fylkesmannen i Oppland har gjort ein del endringar i vernegrensar og verne-reglar på bakgrunn av konsekvensutgreiingane. Desse endringane vert ikkje kommentert ytterlegare.

7.1 Naturmiljø

Utgreiingane påviser store verneverdiar innan dei fleste fagfelt av naturmiljø i området. Dei visar at bortsett frå Dovrefjellområdet, er det neppe andre verneområde i Nord-Europa som kan vise til tilsvarende spennvidde i naturmiljøet. Det er eit spesielt landskap med verna og verdfulle vassdrag, og det er påvist eit rikt biologisk mangfald med viktige enkeltlokalitetar og enkeltartar. Konsekvensane av bruken av namnet Reinheimen skulle synleggjerast.

Vernealternativ A

(nasjonalpark med landskapsvernområde):

Ein nasjonalpark vil i større grad fokusere på at området er eitt av Noregs viktigaste villmarksområde med eit sårbart dyreliv. Dyrelivet vil dermed få eit sterkare vern mot forstyrring, noko som vil føre til ein streng dispen-

Villrein på ettersommarbeite (foto: Per Jordhøy)

sasjonspraksis i forhold til motorferdsel i utmark, moglegheiter for styring av ferdsel (omlegging/nedlegging av turstiar) og regulering av lågtflyging. I nasjonalparken vil det ikkje vere tillate å føre opp nye turistthytter eller fleire merka turløyper. Omsynet til å sikre noverande storleik av villreinstamma skal saman med omsyn til anna dyreliv vere førande for forvaltninga.

Ein nasjonalpark vil truleg føre til at området blir meir kjent og at fleire tilreisande blir merksam på området. Ein eventuell auka ferdsel skal styrast til område som ikkje er sårbare i forhold til dyrelivet. Ferdsel i villreinen sine leveområde skal overvakast og det skal gjerast løpande evalueringar av korleis dyrelivet vert sikra i området.

I landskapsvernområda skal landskapet i området vere sikra mot vidare utbygging. Naturmiljøet må overvakast og fare for tap av biologisk mangfald gjennom gjen-groing skal vektleggast i den einskilde skjøtselsplanen. I seterområda gjev vernereglane rom for fortsett landbruksdrift, slik at kulturlandskapet kan bli oppretthalde. Oppføring av nye bygningar som ikkje er knytt til landbruksdrift, vil i hovudsak vere forbode.

Bruken av namnet Reinheimen nasjonalpark vil i seg sjølv i liten grad ha konsekvensar for dyrelivet. Spesielt viktig er det å sikre villreinen gode levevilkår i området. Ei marknadsføring av dette området må gjerast på ein slik måte at dei sårbare villreinområda blir skjerna. Elles vil neppe namnet i seg sjølv ha konsekvensar for dyrelivet.

Vernealternativ B (7 landskapsvernområde):

Innføring av eit landskapsvernområde i det sentrale villreinområdet vil vidareføre dagens praksis, men vil sikre ei lik forvaltning over kommune- og fylkesgrensar. Eit landskapsvernområde vil verne landskapet i området og sikre området mot vidare utbygging.

Elles viser ein til omtalen av landskapsvernområde under alternativ A.

0-alternativet (Ikkje vern etter naturvernlova):

Null-alternativet utan vern tilsvarar dagens situasjon. Kommunane har i sine kommuneplanar vektlagt å sikre fjellområdet mot vidare utbygging. På kort sikt vil truleg naturmiljøet bli sikra tilsvarende som tidlegare, men dersom ein ser på litt lengre sikt vil truleg forvaltninga i kommunane bli forskjellig over fylkes- og kommunegrensar. Kommunane står i dag fram med ulike haldningar til ein del spørsmål om arealforvaltning, reiseliv og aktivitetar i Reinheimenområdet.

7.2 Kulturminne

I området er det mange verneverdige kulturminne. Dei kulturminna som er knytt til veidemanskulturen er varig verna.

Vernealternativ A

(nasjonalpark med landskapsvernområde):

Ein nasjonalpark vil gjere området meir kjent. Noko meir ferdsel i dei kjente kulturminneområda som til dømes i Lordalen, vil truleg ikkje påverke kulturminna negativt. Vern av området i medhald av naturvernlova vil verke positivt inn på sikring av kulturminna i fjellområdet. Fokuset på veidemanskulturen vil og sikre at mange vert kjent med dei store verdiane som er i området, noko som vil vere med på å sikre kulturminna.

I landskapsvernområda er det store verdiar knytt til semiljøet og gardsbruka i Romsdalen. I forhold til kulturminnevernet er det ønskeleg at det framleis er aktiv gardsdrift. Eit landskapsvernområde her vil vere positivt for å sikre kulturmiljøa mot uheldige endringar i form av nye funksjonar og nye, lite tilpassa byggverk. Vatningsanlegga i området skal sikrast på ein slik måte at dei kan brukast samstundes som kulturminnet blir ivareteke.

Vernealternativ B (7 landskapsvernområde):

Eit landskapsvernområde vil sikre at forvaltninga blir lik i heile fjellområdet. I seterdalane vil ei auka fokusering på kulturlandskap føre til at kulturmiljøa blir betre kjent. Eit landskapsvernområde her vil tilsvarende alternativ A vere positivt for å sikre kulturmiljøa mot uheldige endringar i form av nye funksjonar og nye, lite tilpassa byggverk.

0-alternativet (Ikkje vern etter naturvernlova):

Dette alternativet tilsvarar dagens situasjon. Det fokuset kulturminna får i kommuneplanane varierer mellom kommunane.

7.3 Landbruk

I området er det eit aktivt landbruk spesielt i Romsdalen, Finndalen og Lordalen. I tillegg er heile området viktig som beiteområde for husdyr. I Romsdalen landskapsvernområde ligg 5 bruk med fast busetnad innafor verneframlegget. To av desse bruka er i drift med husdyrproduksjon. Areal på dei andre bruka vert hausta av andre gardbrukarar.

Vernealternativ A

(nasjonalpark med landskapsvernområde):

Ein nasjonalpark vil ikkje påverke beiteinteressene. Det er derfor liten forskjell mellom landskapsvernområde eller nasjonalpark i sentralområdet for landbruket.

Vernealternativ B (7 landskapsvernområde):

Verknadane for nydyrking verkar å bli små. Restriksjonar på vegstandarden inn i landskapsvernområda kan gje dyrare fôrtransport, og det manglar ein heimel for å kunne tillate enkle traktorvegar/køyrespor i utmark. Styring av motorferdsel i utmark for vedlikehald av gamle vassforsyningsanlegg og vassvegar i Ottadalen landskapsvernområde kan medføre at kostnadene knytt til vedlikehald kan bli større. Forvaltningsplanen må derfor vere tydeleg på korleis dette skal gjerast.

Kravet til hogst etter plan i landskapsvernområde medfører ikkje følbare restriksjonar, men maksimal flateskorleik på 3 dekar gjer sluttavverkinga dyrare. Forbod mot treslagsskifte til gran i Romsdalen landskapsvernområde hindrar utnytting av potensialet for produksjon av granvirke. Konsekvensutgreiinga tilrår at ein vurderer å flytte grensa for landskapsvernområde i Romsdalen opp til 800 eller 900 m.o.h.

Landskapsvernområde skaper ikkje spesielle avgrensingar for gjerding og bygging i tun eller på setrer, men vernestyresmaktene må avklare om ein får bygge tilsynsbuer. Konsekvensutgreiinga peikar på at vern kan bety tilleggsrestriksjonar ut over dagens regelverk. Ho-

Reinsgrav i Lordalen (foto: Per Jordhøy)

Vassveg i Skjåk. Biletet er teke utanfor verneframlegget (foto: Per Dagsgard)

vudinstrykket er at vern etter naturvernlova ikkje medfører vesentlege nye avgrensingar i høve til bygningar på tun og i seterområde enn det som følgjer av dagens forskrifter.

Verneframlegget tek omsyn til landbruk og tilknytt reiseliv i Romsdalen ved at ein foreslår ei sone B med mindre restriksjonar og ei meir lempeleg forvaltning i høve til desse interessene. Det vert også i større grad opna for nye bustadhus på gardsbruk der dette ikkje er til ulempe for landbruksinteressene.

Landskapsvern i jordbruksområde og seterområde kan vere negativt i forhold til at det må takast spesielle omsyn i samband med ivaretaking av kulturmiljø. Bygningsmessige løysingar kan då bli dyrare.

Utgreiinga tek også opp rovdyrforvaltninga. I prinsippet skal ikkje oppretting av nasjonalpark og landskapsvernområde påverke rovdyrforvaltninga, men utgreiinga peikar på at husdyrbrukarane kan ha ei kjenslemessig kopling mellom offentleg rovviltforvaltning og verneplanarbeid. Dette kan skuldast at det er dei same nasjonale og regionale styresmaktene som arbeider med dei 2 spørsmåla.

0-alternativet (Ikkje vern etter naturvernlova):

Ei forvaltning av beiteområda som landbruks-, natur- og friluftsområde etter plan- og bygningslova kan vere ei dårlegare sikring mot omdisponering til hytteområde enn vern etter naturvernlova.

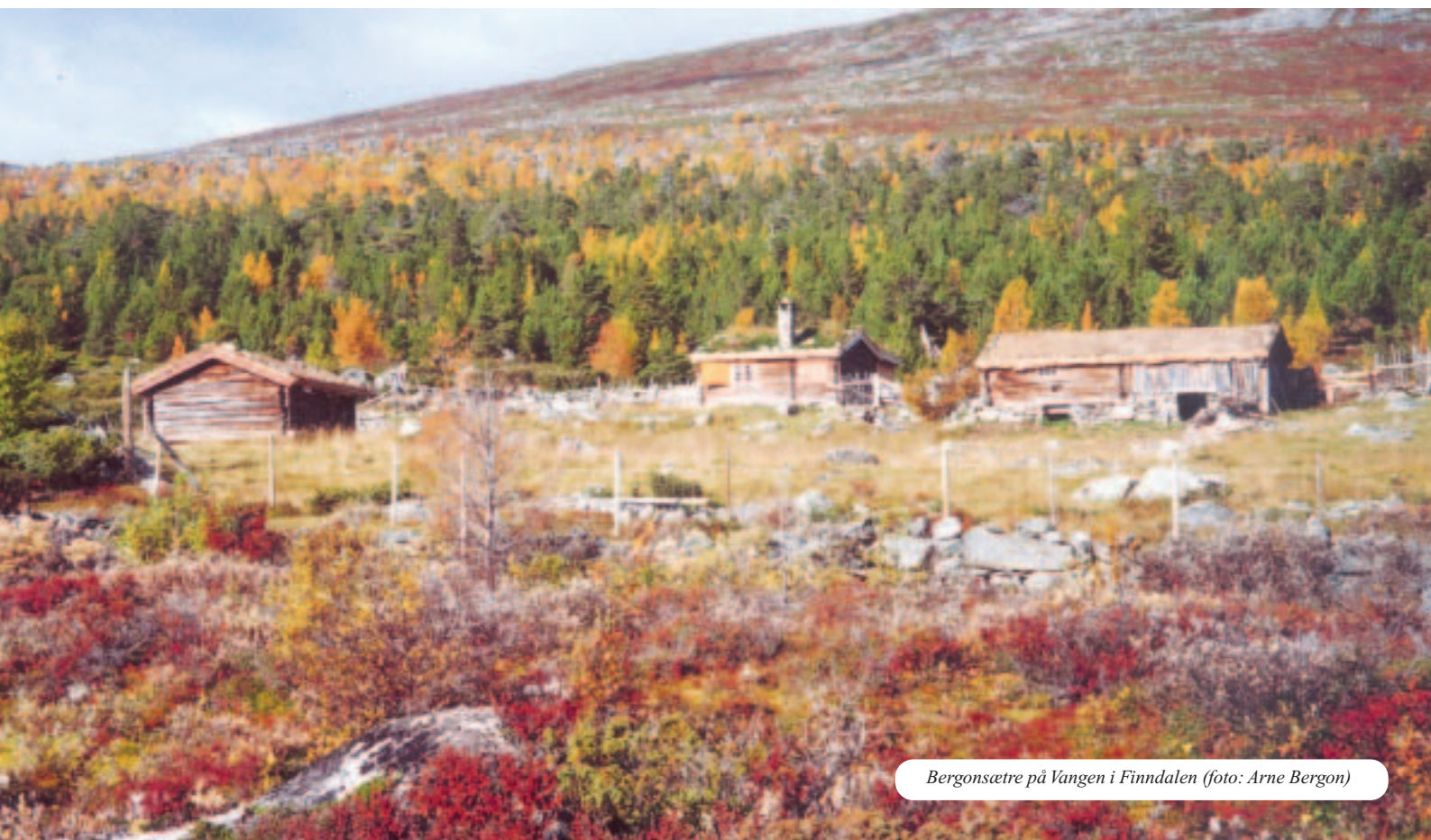
7.4 Hytter og buer

Det er konkrete planar for oppføring av sikringshytter ved turistforeninga sine hytter, og det er eit vedlikehaldsbehov for dei enkle hyttene som finst i området. I området er det få private hytter med unntak av nokre av seterdalane.

Vernealternativ A

(nasjonalpark med landskapsvernområde):

I nasjonalparken vil det vere restriktivt i høve til utviding av eksisterande bygningar. Dei buene som syner den gamle bruken av området knytt til jakt og fiske skal sikrast som dei er. Dette er mindre buer som er bygd ved hjelp av stein, jord og plankar. Det kan ikkje reknast med at det blir gitt løyve til endringar av desse bygningane. Forvaltninga vil og vere restriktiv med å tillate oppføring av uthus og liknande til desse buene. For dei andre bygningane vil det i hovudsak berre bli gitt løyve til oppføring av uthus/do til dei hyttene som ikkje har det. Det skal i slike saker vurderast omsyn til landskap, natur- og kulturmiljø. Omsynet til det villmarksprega landskapet og sårbare artar som til dømes villrein, gjer at det ikkje vil bli gitt løyve til oppføring av nye bygningar. Unntaket kan vere løyve til å oppføre sikringsbuer og buer for tilsyn med husdyr på utmarksbeite. Det skal gjerast ei vurdering av behovet og plassering i forhold til villreinen sin bruk av området. Det vil ikkje bli tillate å føre opp nye turistforeningshytter, private buer eller oppsynsbuer i området.

Tilsvarande restriksjonsnivå, som for ein eventuelle nasjonalpark, vil det og vere i Ottadalen landskapsvernområde. Dette med bakgrunn i at dei eldre jakt- og fiskebuene pregar landskapet på ein positiv måte. I dei andre landskapsvernområda vil det vere mogeleg å føreta mindre endringar av eksisterande bygningar dersom dette ikkje fører til skade på landskap, natur – eller kulturmiljø.

I Romsdalen landskapsvernområde er det gjeve opning for at det kan gjevast løyve til å bygge hytter for gardsturisme i sone B. Dette kan opne for å føre opp utleiehytter og ulike buer, gapahukar og liknande til bruk for elvefiskarar.

Eit vern etter naturvernlova vil føre til eit forbod mot oppføring av nye bygningar til friluftsførmål. Godkjente kommuneplanar opnar ikkje for ny hyttebygging i dette området. Det er heller ikkje godkjente reguleringsplanar for hyttebygging innanfor området. Eit vern etter naturvernlova vil i så måte ikkje medføre noe inntektstap for grunneigarar i det området som blir verna i medhald av naturvernlova.

Vernealternativ B (7 landskapsvernområde):

Dette alternativet vil vere noko meir liberalt i forhold til utviding av eksisterande bygningar enn alternativ A, men det vil ikkje vere høve til å føre opp nye bygningar.

0-alternativet (Ikkje vern etter naturvernlova):

Null-alternativet utan vern tilsvarar dagens situasjon

med ein streng kommunal praksis for hyttebygging. På sikt kan det verte forskjellig praksis i kommunane.

7.5 Friluftsliv, jakt og fiske

Utgreiinga frå Miljøfaglig Utredning påviser at Reinheimen har store verdiar for friluftslivet. I vest vert områda mykje brukt til ski- og fotturar etter sti- og hyttenettet til turistforeininga. Haustingsaktivitetar som villrein- og småviltjakt, og aurefiske i fjellvatn og laks- og sjøaurefiske i Rauma elv er viktige aktivitetar. Spesielt sal av jakt har stor økonomisk nytte for grunneigarane. Nye former for friluftsliv som klatring, basehopping og elvepadling er særleg konsentrert til Romsdalen.

Vernealternativ A

(nasjonalpark med landskapsvernområde):

I nasjonalparken vil det ikkje bli gitt løyve til oppføring av nye bygningar knytt til jakt og fiske. Det vil heller ikkje bli gitt løyve til merking av nye stiar og etablering av nye råk. Etablerte stiar og bruer kan vedlikehaldast. Bakgrunnen for denne restriktive praksisen er omsynet til området sitt villmarksprege og villreinen sin arealbruk.

I nasjonalparken vil forbod mot bruk av motorbåt på den delen av Leirungsvatnet som ligg i Skjåk, vere negativt for fiske på innsjøen. For friluftslivet vil det truleg vere positivt at området blir meir kjent ved at ein nasjonalpark vert oppretta. Sal av haustingsaktivitetar blir ikkje regulert av vernet.

Vernealternativ B (7 landskapsvernområde):

Dette alternativet vil i liten grad påverke friluftsliv, jakt og fiske. Friluftsliv som krev motorisert hjelpemiddel kan bli redusert. Til dømes vil stenging av vegane i området for motorferdsel om vinteren føre til redusert bruk.

0-alternativet (Ikkje vern etter naturvernlova):

I hovudsak vil dagens praksis bli vidareført.

Jakt på hjortevilt, og villrein spesielt, har ein stor verdi for dei lokale rettshavarane. I 2002 låg inntektene til Skjåk Almenning av reinsjakt i Reinheimenområdet kring 1,4 mill. kr. Det varierer kor høge prisar dei ulike grunneigarane tek ut, men ut frå desse tala kan potensialet ligge kring. 2 millionar kr. årleg ved den kvota som vart sett for 2003 (1137 dyr). Inntektene vil variere i takt med kvota.

Inntektpotensialet for småviltjakt og fiske er monaleg mindre enn for reinsjakta.

7.6 Reiseliv og miljøbasert næringsutvikling

Østlandsforskning sin rapport gjev ei grundig samanstilling av trendar i reiselivet og innføring av nasjonalparker og andre verneområde. Raske endringar i reiselivet gjer vurderinga vanskeleg.

Vernealternativ A

(nasjonalpark med landskapsvernområde):

Vernealternativ A med nasjonalpark har positiv marknadsføringseffekt for reiselivet, særleg i kommunar som ikkje har nasjonalpark i dag. Nasjonalpark kan hindre fysisk tilrettelegging og tyngre infrastruktur for reiseliv. Omsynet til mellom anna villreinen vil gjere det uaktuelt å betre tilkomsten til nasjonalparken eller betre infrastrukturen for reiselivet innan området. Ein kan forskyve aktivitetar utanom verneområda. Det ligg til rette for utvikling av småskala gardsturisme, men vernet gjev lite rom for storstilt utbygging til ein «destinasjon».

Vernealternativ B (7 landskapsvernområde):

Vernealternativ B vil neppe føre til nokon marknadsføringseffekt for reiselivet. Restriksjonane på utbygging av ny infrastruktur vil vere like strenge som i ein nasjonalpark, sjølv om det er mindre restriksjonar på ferdsel og organisert verksemd.

0-alternativet (Ikkje vern etter naturvernlova):

Null-alternativet utan vern kan gje grunnlag for utvikling av meir naturbasert reiseliv innan det føreslegne verneområdet i Rauma og Norddal. Området har store

opplevingskvalitetar, og tiltak som «car-walks», guida turar, spenningsaktivitetar og kommersiell jakt og fiske er potensielle vekstområde. På Opplandsida forventar ein mindre aktivitet på grunn av at nærliggande nasjonalparker og naturområde er meir marknadsført og tilrettelagt.

7.7 Motorferdsel i utmark

Utgreiinga frå Miljøfaglig Utredning påviser at det er lite motorferdsel i utmarka i området, men det er registrert auka interesse for motorferdsel frå lokale grupper.

Vernealternativ A

(nasjonalpark med landskapsvernområde):

I nasjonalparken vil det vere eit mål å halde den motoriserte aktiviteten på eit lågast mogeleg nivå, både i forhold til forskning og oppsyn. Mye av denne aktiviteten må gjerast utan bruk av motoriserte hjelpemiddel. Dette for å oppretthalde området sitt preg som villmarksområde og av omsyn til villreinstamma. Det er eit mål at barmarkskjøring i terrenget ikkje skjer innan området. Nødvendig nyttetransport må skje på snødekt mark eller med helikopter.

Vernealternativ B (7 landskapsvernområde):

Forslaga til landskapsvern er ei vidareføring av dagens bruk.

0-alternativet (Ikkje vern etter naturvernlova):

Dagens regelverk blir behandla noko forskjellig over kommunegrensene. Kommunane i området har ein restriktiv dispensasjonspraksis. Det er eit fåtal leigekøyrrar i kommunane som står for all transporten. Desse samordnar turar for å halde talet turar på eit så lågt nivå som mulig.

7.8 Vegar og jernbane

Utgreiinga frå Miljøfaglig Utredning påviser ikkje planar om større opprustingstiltak på Raumabanen. Opprusting og rassikring av E 136 er planlagt i kommande periode av Nasjonal Transportplan.

Vernealternativ A (nasjonalpark med landskapsvernområde):

Det er ingen vegar eller jernbane innanfor området som er foreslått som nasjonalpark.

Vernet har ingen konsekvens i forhold til vedlikehald av eksisterande anlegg.

Konsekvensutgreiinga foreslår å trekke austgrensa for Romsdalen landskapsvernområde vestover slik at jernbanen og E 136 kjem utanfor. Dersom vegen eller jernbanen kjem innanfor landskapsvernområdet vil dette ha konsekvensar i forhold til omlegging av desse anlegga. Omlegging av E136 gjennom eit landskapsvernområde i Romsdalen vil kunne utløyse krav om konsekvensutgreiing. I eit verneområde vil det bli lagt avgjerande vekt på at tiltaket ikkje skal verke negativt inn på landskapet sin art og karakter..

Vernealternativ B (7 landskapsvernområde):

Ingen verknader utover det som er omtala under alternativ A.

0-alternativet (Ikkje vern etter naturvernlova):

I framtida vil det truleg ikkje vere behov for fleire vegar i området, men det kan komme opp planar om nybygging og omleggingar som ikkje er kjent i dag.

7.9 Drift og vedlikehald av kraftanlegg

Utgreiinga frå Miljøfaglig Utredning har ikkje vurdert nye utbyggingsprosjekt, men har sett på drift, opprusting og oppgradering av eksisterande anlegg.

Vernealternativ A (nasjonalpark med landskapsvernområde):

Innanfor nasjonalparken vil det bli eit forbod mot ny vasskraftutbygging. Dette vil spesielt gjelde ein nasjonalpark der villmarksmotivet er førande for forvaltninga.

I Romsdalen, Trollstigen og Tafjorden-Veltdalen landskapsvernområde er det eksisterande kraftanlegg, medan det er bygd ei 66 kV kraftline gjennom Ottadalen og Finndalen landskapsvernområde. Denne vert no oppgradert til 132 kV. Vernealternativet hindrar ikkje ordinær drift av desse anlegga. Opprusting av kraftverk må handsamast etter verneforskrifta.

Flytting av inntaket til Verma kraftverk vert hindra av verneplanen for vassdrag, og etablering av landskapsvernområde vil ikkje gje nokon ny situasjon. Vernet hindrar utbygging av minikraftverk på Grønningsæter og Tafjord Kraft sitt prosjekt ved Svartevatnet og Daurmåsvatnet i Tafjordområdet. I tillegg vert prosjektet til Tafjord Kraft ved Smettevatnet hindra. Verknaden av vernet vert middels negativ.

Det vert gjort framlegg i konsekvensutgreiinga om å flytte grensa i Tafjorden-Veltdalen landskapsvernområde slik at prosjekta til Tafjord Kraft kan konsesjonssøkast.

Vernealternativ B (7 landskapsvernområde):

Ei kraftutbygging vil i dei aller fleste tilfelle verke inn på landskapets art eller karakter, og dermed vere forbode innanfor eit landskapsvernområde.

0-alternativet (Ikkje vern etter naturvernlova):

Det kan komme opp ønske om ny kraftutbygging innanfor området, men dei aller fleste vassdraga innafor verneframlegget er verna mot kraftutbygging. Det er gjort unntak frå Samla plan for kraftutbygging for 2 opprustingsprosjekt i Tafjordområdet.

7.10 Forsvaret si øvingsverksemd

Forsvaret har ikkje regelbunde øvingsverksemd på bakken innanfor området i dag. Området er derimot eitt av lågtflygingsområda til Forsvaret.

Vernealternativ A (nasjonalpark med landskapsvernområde):

Ein nasjonalpark vil føre til at det vert eit forbod mot lågtflyging under 300 meter over bakken, noko som vil føre til at Forsvaret må kanalisere denne verksemda til andre område. Bakgrunnen for forbodet er spesielt omsynet til villreinen og anna dyreliv. I tillegg er det viktig å ta vare på villmarkspreget til området.

Vernealternativ B (7 landskapsvernområde):

I landskapsvernområda er det ikkje lågtflygingsforbod, men det krevst løyve for motorisert ferdsel på bakken.

0-alternativet (Ikkje vern etter naturvernlova):

Forsvaret si øvingsverksemd er tillate.

7.11 Lokal forvaltning og identitet

Ein stor del av lokalbefolkninga er knytt til område innan Reinheimen. Tilknytninga er av ulike slag; ei tilknytning basert på grunneigarskap og bruksrettar, ei tilknytning som fyrst og fremst er ei tilknytning til lokal kultur, og ei kjenslemessig tilknytning til geografiske område. Dei ulike formene for tilknytning gjev ulike utslag i synet på framtidig forvaltning av områda.

Når det gjeld spørsmålet om vern/ikkje-vern, er det størst oppslutning om at området skal forvaltast som i dag, dvs. utan vern. Dersom det skal vernast, er det størst oppslutnad om at kommunane skal ha ansvaret for forvaltninga. Resultata tyder likevel på at opp mot halvparten av lokalbefolkninga ikkje har noko klårt standpunkt i denne saka. I høve til konkrete forvaltningsoppgåver, er det slik at for 7 av 11 tiltak er det halvparten eller meir som ønskjer ei forvaltningsstyremakt som er overordna det kommunale nivået. Eit fellesutval for dei seks påverka kommunane er då det klårt mest føretrekte alternativet. Elles tyder undersøkinga på at det er knytt størst interesse til kommunalt sjølvstyre for seterdalane og dei skogkledde områda nær bygdene.

Eldre tiders bruk blir høgt verdsett, og område med kulturminne blir høgare verdsett enn «urørte» naturområde. Det er også heilt sentralt for lokalbefolkninga å få behalde retten til å utøve den tradisjonelle bruken med jakt og fiske. Når det gjeld kva slag bruk som skal tillatast i Reinheimenområdet i framtida, er resultata langt meir varierende. Blant lokalbefolkninga er 30-40% t.d. negative til næringsverksemd som medfører motorisert ferdsel eller store inngrep i naturen.

Sæbjørn Forberg har i ei utgreiing vist kor nær bygdene er knytt til dette fjellområdet. Å finne fram til ein forvaltningsmodell som involverer lokalsamfunna på ein positiv måte, er svært viktig. Alle dei 3 modellane som her er skissert har element i seg som kan ha denne effekten. Ei sentralstyrt forvaltning som ikkje har lokal forankring kan være negativt for lokalsamfunna rundt fjellområdet.

Vernealternativ A

(nasjonalpark med landskapsvernområde):

Konsekvensane avheng av forvaltningsmodell. Forvaltninga etter verneforskriftene vil krevje auka ressursar.

Vernealternativ B (landskapsvernområde):

Dersom ein vel lokal forvaltning av landskapsvernområda, vil ikkje vernet ha nokon konsekvens. Forvaltninga etter verneforskriftene vil krevje auka ressursar.

0-alternativet (Ikkje vern etter naturvernlova):

Dagens forvaltning vert vidareført.

Ressursbruken i planlegginga av verneområda i Reinheimen kan reknast til ca. 1 årsverk pr. år i perioden 1997-2003, der 0,6 årsverk er arbeidsinnsatsen frå miljøvernstyremaktene og 0,4 årsverk er lokalt arbeid i referansegrupper m.v. Det er kjøpt eksterne fag- og konsekvensutgreiingar for ca. kr. 850.000,-, og kommunane har fått kr. 180.000,- til å utarbeide brukarrapportar og kr. 655.000,- til å utarbeide forvaltningsplanar.

7.12 Ressursbruk

Ressursbruken i forvaltninga av eventuelt nasjonalpark og landskapsvernområde er vanskeleg å fastsetje. Forsiktig vurdert bør ein kunne rekne rundt eit årsverk i forvaltning og saksbehandling. Dette vil gje ein totalkostnad på kr 500.000,- pr år. Truleg vil forvaltningsmodellane ikkje vere forskjellige i forhold til økonomi.

Tiltaksdelen knytt til informasjonssentra, marknadsføring med vidare vil truleg ligge på rundt kr. 500.000,- samla for privat og offentleg sektor.

Kostnadene til naturoppsyn i regi av SNO (inkludert skjøtsel) vil venteleg ligge rundt 3 millionar kroner. Dette vil også vere avhengig av fordelinga mellom tenestekjøp og tilsetting av eigne SNO medarbeidarar. I området vil det vere behov for middel knytt til skjøtsel i verneområda både av omsyn til kulturlandskapet, setermiljøet og villreinstamma.

Dei totale årlege driftskostnadene til dei framtidige verneområda i Reinheimen vil etter dette ligge kring 4 millionar kroner årleg.